

No, Stanko, povej, bi li rad šel v nebesa,
 In rad-li odplaval z menoj?“
 „Oh, bi“, reče Stanko, in angelj nebeški
 Ga koj je v naročaj vzel svoj.

In letel je v sveto nebo, kjer ga lepi
 Že angeljčki čakali so . . .
 Ah, mamica, mamica pa so jokali
 Jokali in plakali so:

Zvečer se je mamici v sanjah prikazal
 Kot angeljček ljubek in zal,
 Na ramah imel je že lepe peroti,
 In mami smehljuje dejal:

„Ne jokaj za mano, ti mamica moja,
 Ker angeljček Stanko je tvoj,
 In saj bodeš kmalu, oj mamica, kmalu
 V nebésa prišla za menoj.“

Siluška.

Procesije ne bo!

(Spisal Svečán.)

Bilo je na Véliko soboto. Zvonovi so prišli iz Rima in peli so tako lepo, tako veličastno, da se je človeku srce topilo od blaženstva . . . Ceste so bile pometene; ob hišah so stali mlaji, nad vsakim ovinkom pa se je dvigal slavolok, okrašen s smrekovimi vejicami, pisanimi trakovi in zastavicami. Dve kapelici, namreč ona pod dvema visokima topoloma poleg Tomšičeve in ona nasproti Krištofove hiše, sta čudovito okrašeni — vse z zlatom, srebrom, cveticami, svečami in svečniki.

Ljudje so praznično oblečeni in hité v cerkev, da pridejo še o pravem času k molitvam in — procesiji. Dà, čemu bi pa bila vsa vas tako okrašena, čemu mlaji, zastave in slavoloki, ko bi ne bilo procesije? Čemu te praznične obleke, ti veseli obrazi? V cerkvi in pred cerkvijo je že vse črno ljudij, vsak čas se ima slovesnost pričeti. Šolarji so zbrani in čakajo le še znamenja, da se postavijo pred cerkvijo v vojaški red in se v parih pridružijo sprevodu, kadar zavihrajo zastave, zadoné pesmi in z nova in še lepše zapojó zvonovi.

A jednega ni med šolarji; Babičin Tinček je ostal doma pri svoji babici. Ubogi Tinček! Babica njegova ni zmogla toliko denarja, da bi mu kupila čevlje, in tako sloni pri oknu žalosten in gleda s solzami v očeh tja v praznično okrašeno vas. Od daleč vidi visoki zvonik farne cerkve z veliko, v vetru vihrajočo zastavo. Neko-liko nižje zapazi nad neko hišo s trakovi olepšan vršiček vitkega mlaja; ravno nasproti okna, pred sosedovo hišo so zasajene v zemljo majhne hoje z obeljenim deblom, na oknih pa goré sveče ob straneh svetih podob . . . Vse je tako lepo, Tinček pa mora sedeti v temni, zaduhli sobi in niti skozi okno si ne upa naravnost pogledati iz strahú, da bi ga ne zapazil kdo izmed tovarišev, hitečih v šolo.

Babica sedi pri peči in drži v rokah rožni venec. Časih pogleda skrivaj na žalostnega vnuka, potem pa globoko vzdihne in moli dalje.

Tinček se oglasi pri oknu: »Ah, babica, kako rad bi šel s procesijo . . .«

Babica ga sočutno pogleda in odgovori: »Tinček, stopi rajše od okna in nikar ne glej na cesto, — tako ti je še bolj hudo. Pridi bližje, obrni se k meni in moli z menoj.«

»Ali, četudi se k Vam obrnem, babica, zvonjenje slišim vendar in spomnim se, da sedaj sedaj pride procesija mimo nas.«

Babica pa ga potolaži: »Tinček, ne misli danes na to, da ne moreš nikamor. Kmalu pridejo boljši časi, samo če boš priden in pobožen.«

Tinček sede k babici, ali glavo obrača še vedno k oknu.

Kar se vrata odpró in v sobo stopi Mohorjev Stanko, mladi sinček bogatega trgovca. V šoli sta sedela skupaj, in Stanko ga je imel rad zato, ker je bil Tinček priden in pohleven.

»Hej, Tinček, kaj pa ti tu počneš, da ne greš v šolo? Kaj ne vidiš, da je že zadnji čas? Pa bos si? Kje imaš čevlje? Obuj se hitro; hočem te počakati, da pojdeva skupaj.«

»Jaz nimam čevljev, Stanko«, odgovori Tinček tiho in žalostno, »nikamor ne morem danes.«

Stanko se začudi: »Kaj, danes, na Vélíko soboto — pa nimaš čevljev? To je pa čudno, veš kaj, Tinček, pravi nemarnež si . . . Poglej mene, — čisto novo obleko imam; in pa čevlje, le dobro jih poglej, — ali vidiš, kako so špičasti na koncu? No, pa ti, ali res ne greš?«

»Ne morem, nimam čevljev; le pojdi sam, Stanko.«

Te besede je komaj mogel izpregovoriti; jok ga je dušil in solza za solzo mu je kapala iz očij. Stanko pa je odvihral po cesti proti šoli.

Tinček je ostal sam z babico. Bilo mu je neizrečeno hudo; naslonil je glavo v babičino naročje in začel jokati. Babica je bila sama zeló žalostna, ker mu ni mogla pomagati, ali tolažila ga je, kakor je mogla.

»Ne jokaj tako, Tinček. Bog gleda z nebes in vé, kako rad bi bil ti pri procesiji, pa ne moreš, ker imaš ubožček tako revno babico, da te ne more tako lepo obleči. On vidi, da imaš pobožno srce in bi ga rad počastil, zato gleda náte še bolj usmiljeno in prijazno, kakor na druge, ki imajo lepo suknjo in lepe čevlje, pa ne mislijo na Boga in na molitev.«

Tinček vzdigne glavo in si obriše oči.

»Babica, ali ste videli Stanka, kako je gosposko oblečen? Oh, meni je tako težko, da me zaničuje, ker nisem bogat, kakor on.«

»Ne govôri tako«, odvrne mu babica. »On te ni hotel žaliti. Ker ima sam vsega dovolj, zato ne pomisli, da se drugim slabo godi in ne morejo imeti vsega, česar bi si želeli. Bog ne dela razločka med revnimi in bogatimi, temveč med pobožnimi in mlačnimi ljudmi. Stanko je šel k procesiji, da bi razkazoval svojo novo obleko; Bog pa bo videl le v njegovo srce, — in, Tinček, jaz mislim, da bo Gospod danes bolj zadovoljen s teboj, kakor ž njim. Zato, potolaži se, ljubček moj, in ne misli več na svojo slabo obleko.«

V tem hipu zazvoné zvonovi zopet in Tinček stopi k oknu. Po cesti se podé oblaki prahú; mlaji se majejo, nekatere veje ležé na tleh, in sedaj pa sedaj zaplešejo v vetru, vzdignejo se in zleté po cesti. Tinček pogleda v nebo. Od juga sem plavajo in se kopičijo sivi oblaki; časih se za trenutek še pokaže košček sinjega neba, a takoj zopet izgine za težkim, temnim oblakom. Vihar

je čimdalje silovitejši; vsak čas utegne priti ploha. Začele so kapati debele, težke kaplje; časih se je katera z vso močjo zadela v okno in se razpršila v tisoč drobnih kapljic. Tu in tam hiti kdo v vsi naglici po cesti, da bi prišel domov še pred nevihto. Kmalu se začno vračati iz cerkve večje trume. Zdajci se ulije dež kakor iz škafa in veter zatuli vsak hip tako žalostno in grozno, kakor bi se zvijal v strašnih mukah.

Tinček zagleda na cesti Stanka, kako beži v največji plohi ves zasopljen in z robcem na klobuku, da bi prišel v kakšno zavetje. Naposled plane v sobo ves zasopljen in do kože premočen.

Tinček stopi sočutno k njemu. Ravnokar še lepa, bela obleka je sedaj umazano-siva, skoro črna, po hrbtu in nad koleni pa ima še nekatere svetle lise.

»Oh, kakšen si vendar, Stanko! Zakaj nisi skočil brž v kakšno vežo, da bi počakal lepega vremena?«

Stanko pa je vzdihoval in skoro ga je sililo na jok.

»Oh, tako lepa obleka — in kakšna je sedaj? Da bi bil ostal doma, kakor ti, Tinček, ne bi imel sedaj te nesreče. Oh, da bi ne bil imel nikoli nove obleke! Blagor tebi, Tinček, ki nimaš čevljev in nisi mogel ven . . . In kaj porekó doma? Joj, joj!«

Tinče ga ni mogel utolažiti.

Babica pa je dejala: »Stanko, Stanko, to pa res ni lepo, da tako žaluješ po obleki . . . Ali ti ni nič žal, da ne bo procesije? Ti misliš samo ná-se. na čast božjo pa kar nič. Ko bi bil ti dober dečko, pokleknil bi doma in molil, ker ti ni bilo mogoče moliti v procesiji z drugimi. Tako pa ti ni na mislih nič družega, kakor obleka, — ali hodiš zato v cerkev, da kažeš bogastvo svojega očeta? Ej, ej, Stanko, to ni lepo!«

Stanko povesi glavo in osramočen odide.

Zvečer pa pride k Tinčku in mu prinese svoje stare čevlje, ki pa niso bili še skoro nič obrabljeni.

»Ná, Tinček«, pravi Stanko, »da boš lahko šel jutri v cerkev. Ti, ubožček, si bolj priden kakor jaz, in babica je imela prav, da me je oštela.«

